

Enceto aquest poema d'amor en l' hora incerta
com l' infant que canta més fort
en passar per davant del cementiri.
I dic amor. Grinyolen les xarneres
de cada so. S' esquerda cada lletra,
esventro cada gram del seu sentit
—tot de grumolls entre les mans, sang presa...
Fòssil que vol alliberar-se
de la duresa mineral, corall,
fruit de robí. Miracle del mirall
que multiplica el seu desig. L' angoixa
abdica del seu nom: el tron
és buit i convoca algun tirà
desconegut, de segur més cruel.
L' esparver fita, de lluny, el pas dels dies:
no se n' escapa cap del seu ull fred.
Tot dorm. I et dic amor, m' entesto
a dir-te així. I a no cremar
la carcassa del mot, on sembla que la carn
comença ja a podrir-se. No. Redir-te.
Redir-te a esgarrapades en el mur
que dreces entre el meu desig i Tu.